

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 133/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokátka a konateľka [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11 CoP 40/2018-453 z 31. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného ██████████
██████████, v mene ktorej koná advokátka a konateľka ██████████
██████████, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP 40/2018-453 z 31. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vo veci o rozvod manželstva a o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým ██████████, ██████████ a ██████████ (ďalej len „maloletí“), ktoré sú deťmi matky ██████████, ██████████, a sťažovateľa ako ich otca Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 8 P 54/2016-57 z 12. septembra 2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 13 CoP 86/2016-318 z 24. januára 2017. Následne 12. júna 2017 (prakticky bezprostredne po tom, ako bola výška výživného určená rozhodnutím okresného súdu v konaní o rozvod manželstva, pozn.) podal sťažovateľ návrh na zníženie výživného a úpravu styku s maloletými deťmi. Okresný súd o návrhu sťažovateľa a o návrhu matky na zvýšenie výživného rozhodol rozsudkom č. k. 17 P 38/2017-216 z 13. marca 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým okrem iného upravil styk s maloletými (pôvodne styk s maloletými upravený nebol, pozn.), návrh sťažovateľa na zníženie výživného zamietol a zmenil rozsudok okresného súdu č. k. 8 P 54/2016-57 z 12. septembra 2016 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť sťažovateľa.

2.1 Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ aj matka maloletých včas odvolanie. Sťažovateľ podal odvolanie z dôvodu, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súčasne považoval rozsudok okresného súdu za nesprávny, odporujúci zákonu a potrebám maloletých detí.

2.2 Krajský súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok okresného súdu v časti výroku o úprave styku otca a maloletými (zmena sa týkala miesta a času prevzatia a odovzdania maloletých a tiež ohraničenia obdobia styku len počas školského roka, a nie počas celého kalendárneho roka, pozn.), v časti výroku o návrhu sťažovateľa na

zníženie výživného potvrdil rozsudok okresného súdu a v časti výroku o návrhu matky na zvýšenie výživného (a s tým súvisiace výroky o spôsobe jeho platenia, zročnom výživnom) zmenil rozsudok okresného súdu tak, že návrh matky na zvýšenie výživného zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí „... nezdôvodnil svoje skutkové a právne závery a jeho rozhodnutie je arbitrárne a odporujúce požiadavke spravodlivosti, preskúmateľnosti a odôvodnenosti záverov do tej miery, že ide o porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. Sťažovateľ ďalej argumentuje a vidí hlavné nedostatky napadnutého rozhodnutia v nedostatočnom odôvodnení „princípov výživného“ a poukazuje na podľa jeho názoru správny prepočet nákladov na maloletých tak, že sa tieto pomerne rozdelia medzi sťažovateľa a matku. V dôsledku uvedeného sťažovateľ tvrdí, že došlo zo strany krajského súdu k svojvoľnému a arbitrárnemu rozhodnutiu. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd nevychádzal z príjmu sťažovateľa, ktorý bol podložený dôkazmi, čo malo spôsobiť vadu pri zisťovaní skutkového stavu, a následne ani krajský súd sa s touto vadou nevysporiadal a sám uviedol rozporuplné fakty, keď „... na strane jednej uviedol, že otázku príjmu otca okresný súd posúdil správne, na strane druhej uviedol, že zmena príjmu otca nenastala, čím si odporuje“. Sťažovateľ ďalej krajskému súdu vyčíta „Rozhodnutie Okresného ani Krajského súdu nezdôvodnilo, z akého dôvodu neprihliadli súdy na nájomnú zmluvu, ktorou preukázal sťažovateľ bývanie a túto označili za účelovú.“. Nesúhlasí s vyhodnotením tohto dôkazu ako účelového a považuje za ústavne neudržateľné aj nedostatočné zdôvodnenie jeho účelovosti.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutím 11Cop/40/2018-453 zo dňa 31.10.2018 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 11Cop/40/2018-453 zo dňa 31.10.2018 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 204,43 EUR, ktorú je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu č. [REDACTED] do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

12. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval a skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu. Ústavný súd v tejto súvislosti vlastnou činnosťou zistil, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 21. novembra 2018, a konštatuje, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde je zachovaná.

14. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

15. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľom v petite sťažnosti uvedeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 tohto uznesenia). Podstatné námietky sťažovateľa však opomínajú judikatúru ústavného súdu a sťažnosť možno podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na jej skutočný obsah (nesúhlas sťažovateľov so závermi krajského súdu) vyhodnotiť v podstate ako ďalšie „pokračovanie vo svojej argumentácii“, čím podaná ústavná sťažnosť nedosahuje potrebnú ústavnú intenzitu. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ neuvádza žiadnu ústavne významnú argumentáciu a jeho argumentačná pozícia spočíva výlučne v rovine podústavného práva a tvrdenému zásahu do označeného práva sa sťažovateľ venuje len v rovine citácie tohto práva bez bližšej argumentácie k označenému právu podľa ústavy. Z obsahu sťažnosti nie je ani zrejmé a sťažovateľ nekonkretizuje, porušenie akého práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namieta (ústavný súd sa len domnieva, že by mohlo ísť o právo na spravodlivé súdne konanie, pozn.). Sťažovateľ svojou sťažnosťou vlastne pokračuje v polemike s okresným súdom a krajským súdom o tom, k akým skutkovým a právnym záverom mali všeobecné súdy dospieť. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má však iný účel a význam (sleduje ochranu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd),

a preto ústavný súd už na prvý pohľad nevzhliadol príčinnú súvislosť medzi porušením označených práv (bod 1 uznesenia) a napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

17. V relevantných častiach napadnutého rozhodnutia krajský súd predovšetkým uviedol:

„10.2 V prejednávanej veci súd prvej inštancie zmenu pomerov na strane matky, na strane otca a ani na strane maloletých detí, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o výživnom nezistil. S týmto záverom okresného súdu sa odvolací súd stotožňuje a v plnom rozsahu na ne poukazuje. K záverom okresného súdu a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné:

10.3 Napriek skutočnosti, že po poslednej úprave vyživovacej povinnosti došlo k skutočnostiam, ktoré majú charakter zmeny pomerov, tieto zmeny vo vzájomných súvislostiach a v nadväznosti na ustanovenie § 62 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine neodôvodňujú také zvýšenie, resp. zníženie výživného, ako sa rodičia maloletých detí svojimi návrhmi domáhali.“

18. Krajský súd v bode 10.11 a 10.12 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k výške výživného zdôrazňuje (nad rámec odôvodnenia rozsudku okresného súdu), že:

„10.11 Vo vzťahu k výživnému odvolací súd dodáva, že nie je súladný s ustanoveniami Zákona o rodine taký záver otca, že v prípade, ak je upravený styk

s maloletými deťmi, je potrebné určené výživné primerane znížiť, s prihliadnutím na rozsah styku. Výživné sa určuje v mesačnej výške, ktorá zodpovedá priemerným potrebám maloletého dieťaťa počas celého roka, bez ohľadu na skutočnosť, či je styk povinného rodiča s maloletým dieťaťom upravený, alebo nie, či sa realizuje alebo nie. Výživné patrí oprávnenej osobe aj v prípade, keď je na základe rozhodnutia alebo dohody s rodičom, ktorému do osobnej starostlivosti nie je zverené (napr. letná dovolenka, prázdninové obdobie).

10.12 Odvolací súd pripomína, že určenie výživného nie je iba a len výlučne matematickým výpočtom (podľa počtu dní strávených s jedným, resp. s druhým rodičom, prípadne mechanicky vypočítaným podľa príjmov a výdavkov rodičov). Výživné sa určuje podľa princípov uvedených v Zákone o rodine (§ 62, § 75 ods.1 zákona č. 36/2005 Z.z.). V danom prípade prihliadnuc na nižší príjem matky v porovnaní s otcom, skutočnosť, že osobnú starostlivosť o maloleté deti zabezpečuje prevažne matka, zamestnanie otca mimo miesta trvalého bydliska s tým súvisiacimi nevyhnutnými nákladmi, nezistiac zmenu pomerov na strane matky, otca a maloletých detí a odstup času od poslednej úpravy výživného odvolací súd dospel k záveru, že nebol dôvod na zmenu výšky vyživovacej povinnosti otca.“

Krajský súd jednoznačne a pomerne vyčerpávajúco vyložil aj podstatu pojmu prídavku na dieťa a jeho poberateľa (bod 10.5 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) a z akého dôvodu tento argument neobstojí pri hodnotení zmeny pomerov a následnom rozhodnutí o zvýšení alebo znížení výživného.

19. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa posúdenia účelnosti dôkazu (nájomná zmluva, pozn.) presvedčivo v bode 10.7 uviedol: „... Otec maloletých detí v konaní pred súdom prvej inštancie argumentoval, že sa mu mesačné náklady zvýšili, nakoľko platí nájomné súvisiace s ubytovaním v mieste výkonu zamestnania. Aj odvolací súd v zhode so závermi okresného súdu považoval tvrdenie otca za účelové, z predloženej zmluvy (o prenájme bytu) zo dňa 26.10.2016 vyplýva, že nejde o výdavok, ktorý by otec maloletých detí v čase rozhodovania v konaní o rozvod manželstva odvolacím súdom nemal. Avšak odvolací súd na túto skutočnosť prihliadal pri posudzovaní životnej úrovne rodiča, ktorý je podľa rozhodnutia povinný platiť výživné.“ A ďalej „... Aj z uvedeného dôvodu potom

odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutkový stav zistený súdom prvej inštancie nebol dôvod na zvýšenie výživného v rozsahu, v akom navrhovala matka a ani na zníženie výživného v rozsahu, zodpovedajúcom návrhu otca.“

20. V napadnutom rozhodnutí zároveň krajský súd vyslovuje názor, v ktorom uzatvára, že *„... mimoriadne, prípadne nové výdavky na maloleté deti, ktoré by zodpovedali ich odôvodneným potrebám zistené neboli. Uvedená skutočnosť zodpovedá aj tomu, že k návrhu na zníženie výživného zo strany otca, resp. na zvýšenie výživného zo strany matky, dochádza prakticky bezprostredne (12.06.2017) po tom, ako o výživnom rozhodol okresný súd v konaní o rozvod manželstva (12.09.2016) v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu (24.01.2017). Zmena pomerov na strane maloletých detí odôvodňujúca zmenu rozhodnutia o výške výživného nenastala.“*

21. Ústavný súd k dôvodom odmietnutia sťažnosti sťažovateľa dodáva, že vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nezistil ani arbitrárnosť a ani zjavnú neopodstatnenosť prijatých právnych záverov zo strany krajského súdu a ani taký výklad a aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) v okolnostiach danej veci, ktorým by krajský súd zásadne poprel ich účel a význam.

22. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

23. Vychádzajúc z už uvedeného, názor sťažovateľa, že by výklad, resp. aplikácia príslušných ustanovení zákona o rodine v danom prípade bola zo strany krajského súdu

svojvoľná a z ústavného hľadiska neprijateľná, nemožno akceptovať. Iba námietky sťažovateľa v sťažnosti a podľa názoru sťažovateľa nedanie priamych a vyčerpávajúcich odpovedí na jeho argumenty prednesené v odvolaní ešte samy osebe v kontexte ostatných súvisiacich okolností prípadu nepostačujú na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a ústavný súd nemá v tejto situácii žiadny relevantný dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu, pretože nie je ani štvrtou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Navyše, obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, ale jeho podstatou je najmä umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), čo bolo vo veci sťažovateľa aj naplnené.

24. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch, a to vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Krajský súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku (najmä v bodoch 17, 18, 19 a 20 tohto uznesenia) poukázal na riadne zistenie skutočného stavu veci okresným súdom, avšak rozhodnutie okresného súdu v časti výroku o úprave styku zmenil, keďže účastníkmi konania bola žiadaná len úprava styku počas školského roka (nie celého kalendárneho roka), a z dôvodu, že nebola zistená zmena pomerov na strane sťažovateľa, na strane matky alebo na strane maloletých, ktorá by odôvodňovala zmenu výšky výživného určeného v rozhodnutí okresného súdu č. k. 8 P 54/2016-57 z 12. septembra 2016, rozhodol v ďalších výrokoch tak, ako je uvedené v bode 2.2 tohto uznesenia.

Nemožno sa teda stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, že krajský súd vyčerpávajúco nevysvetlil, prečo potvrdil výrok okresného súdu, ktorým návrh sťažovateľa na zníženie výživného bol zamietnutý, alebo z akého dôvodu zmenil výrok okresného súdu v časti o návrhu matky na zvýšenie výživného tak, že tento návrh zamietol.

25. Vzhľadom na uvedené sú závery krajského súdu v napadnutom rozhodnutí podľa ústavného súdu založené na logických konštrukciách, nevykazujú znaky arbitrárnosti ani svojvôle a sú plne ústavne udržateľné, bez zjavných rozporov s aplikovanou právnou

úpravou preto ústavný súd ústavnú sťažnosť kvalifikoval podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti (bod 4 tohto uznesenia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu